

COME RAIN OR SHINE

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ISSUE 84

JULY, 2019

SPECIAL INTERVIEW

HOT RAINY

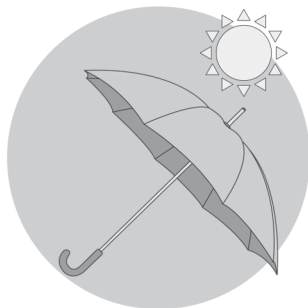
afterday เขียน

IRANG ทาพ

everY

,Come rain or shine

,Come rain or shine

afterday เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2436-2

ภาพปก IRANG

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พินพูน

กระดานถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

คนบางคนไม่ต้องอ่าน ไม่ต้องทำอะไรเลย เราก็พร้อมยอมแพ้เพียงแค่นั่งดูเสียงของเขา สำหรับ 'ทัฟฟ์' คนคนนั้นคือ 'คุณคนเก่ง' เพราะเก่งเหลือเกินที่ทำให้ดาราหนังร้องมากเสน่ห์ที่กำลังโด่งดังและเป็นที่น่าจับตามองของผู้คนมากมายอย่างทัฟฟ์แพ้ไปหมดทุกทางได้ เขาทั้งรักทั้งหลง อยากจะเปิดเผยว่าเป็น 'คุณคนคุย' ของ 'ออสการ์' ใจจะขาด หากการมีความรักไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกเขา และยิ่งยากขึ้นไปอีกเมื่อคนที่รักก็อยู่ในสถานะไม่ต่างกัน ผิดตรงที่ทัฟฟ์พร้อมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้อยู่ด้วยกัน แต่ดูเหมือนออสการ์จะยังมีกำแพงที่ไม่อาจผ่านเข้าไปได้

ขึ้นชื่อว่าความรักย่อมมีอุปสรรคมากมาย ประสบการณ์จากอดีตทำให้หวาดกลัวสถานะทางสังคมสั่นคลอนความมั่นคงในจิตใจ มีคนคนหนึ่งบอกไว้ว่า 'ชื่อเสียงจากอาชีพดารานักแสดงต้องจ่ายค่าความเป็นส่วนตัวสูง เมื่อวันหนึ่งเราต้องการพื้นที่เพื่อความรัก เราก็อาจต้องสูญเสียชื่อเสียงไป'...ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับว่าเราพร้อมจะแลกไหม เช่นเดียวกับที่ต้องถามใครอีกคนก่อนว่าเขาอยากให้เราแลกหรือเปล่า

แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น อยากให้ทุกคนเดินทางไปพร้อมกัน ได้โปรดอยู่ข้างๆ ทัฟฟ์และออสการ์ ให้พวกเขาผ่านม่านหมอกที่บดบังเส้นทางจนกว่าจะถึงวันที่ความรักของคนทั้งสองแบ่งปันอย่างงดงามนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

Prologue

•

...,Come rain or shine

เราเกลียดสุนัขเพราะเคยโดนมันกัด
เรากลัวการทำผิดเพราะเคยถูกตี
เราไม่ชอบการโกหกเพราะเคยเจ็บปวด
เราเลี่ยงการทะเลาะเพราะเคยร้องไห้

คนเราเติบโตจากประสบการณ์
เราจะมีชีวิตจากสิ่งที่ได้เรียนรู้

เรายอมรับและเปลี่ยนแปลงจากข้อผิดพลาด ความคิดและการตัดสินใจ
เปลี่ยนไปเพราะสถานการณ์ในชีวิต ในบางครั้งเป็นเรื่องดี ในบางครั้งเป็นเรื่อง
น่าเสียดย

เคยมีคนบอกว่าคนรักปัจจุบันไม่ควรต้องแบกรับความผิดของอดีตคนรัก
เขาควรมีสิทธิ์ได้รับทุกอย่างเท่าเทียมกับคนก่อน

เพราะถึงความรักที่ผ่านมาจะเจ็บปวด แต่เราก็ไม่ควรเอาความผิดหวัง
จากอดีตมาทำให้ความรักครั้งต่อไปต้องมีข้อแม้ คนในอนาคตไม่จำเป็นต้องมา
รับผิดชอบความไม่สมหวังในอดีตของเรา การทำแบบนั้นมันไม่แฟร์
ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ได้ทำผิดอะไร

แต่เราทำไม่ได้ทั้งที่เข้าใจ...อาจเพราะหัวใจมีแค่ดวงเดียว

Chapter One

ต้องบอกใหม่ว่าเป็นเรื่องที่ดีแค่ไหน
หากภาพแรกที่เห็นเมื่อลืมตา...คือหน้าคุณ

กลิ่นหอมของกาแฟปลูกคนที่นอนกอดผ้าห่มหลับสนิทอยู่บนเตียงให้
ตื่นขึ้นมารับวันใหม่ แม้จะไม่สดใสสักเพราะจำนวนชั่วโมงที่ได้พักผ่อนนั้นน้อย
จนอาจทำให้เกิดรอยคล้ำที่ใต้ดวงตา แต่ผิวนุ่มอุ่นที่แนบกายอยู่ทั้งคืนก็ทำให้
หลับสบาย รู้สึกดีแม้ความเหนื่อยล้าจะยังเกาะอยู่เต็มบ่า

ทัพพีกะพริบตาซ้าๆ วางมือลงข้างตัวแล้วลุกไปมา ที่นอนเย็นขนาดนี้
คงลุกไปพักใหญ่แล้ว

ชายหนุ่มลุกจากเตียง โข่วที่นอนบนเปลือย บิดตัวไปมาคลายเมื่อย
ก่อนจะก้าวเท้าออกไปนอกห้องนอน เห็นแผ่นหลังเล็กขยับไปมาอยู่ที่เคาน์เตอร์
ไอส์แลนด์ เดินเข้าไปใกล้พลงเอื้อมมือโอบเอวบางจากด้านหลัง กอดจูบลง
ที่ลาดไหล่แล้วซบแก้มอย่างออदอ่อน

"ตื่นไม่ปลูกเลย"

ที่มาของกลิ่นกาแฟที่หอมจนปลูกให้คนนอนน้อยตื่นได้อย่างง่ายดาย
หันมาส่งยิ้มหวาน "ก็เมื่อคืนคุณกลับดึก ได้นอนแป๊บเดียวเอง" พุดพลง
ยกแก้วเซรามิกสีครีมขึ้น "กาแฟเลยไหมครับ"

คนตัวสูงกว่ายิ้ม พยักหน้าตอบ "วันนี้เรียนกี่โมง" ชุกจุกมกลดตรงต้นคอ
ไปเรื่อยระหว่างถาม

ฝ่ายคนถูกอวแกก็ห่อไหล่หัวเราะ "ฮือ ออย่าสิ ผมจี้จี้"

"มันเขี้ยว" เสียงนั้นมันเขี้ยวจริงอย่างที่พุด "เรียนกี่โมงครับ"

"เก้าโมง เดี่ยวผมต้องออกแล้วเนี่ย"

"ให้พี่มานพไปส่ง"

"ไม่ต้องๆ ผมไปเองได้"

"หรือจะให้ผมไปส่ง?"

"พูดอะไรที่เป็นไปไม่ได้อีกแล้วคุณทัพนพ" ออสการ์เอ่ยเสียงใส ย่นจมูก ล้อเลียน "เดี๋ยวถูกเห็นเข้าก็โดนถ่ายรูป เป็นข่าวขึ้นมาทำยังไง"

"กำลังอยากให้เป็นพอดี"

"ไม่ต้องเลย"

"ออสไม่อยากเป็นข่าวกับผมเหรอ"

"ยังต้องถามอีกเหรอ"

"อยากอยู่แล้ว"

ออสการ์ยิ้ม "แน่นอนว่าไม่ครับ"

ทัพนพร้องว่า แสร้งทำหมดแรง "พูดจึ่งไม่มีใจทำงานเลย วันนี้นักเลงให้หมด ป่วยแล้ว"

"ป่วยอะไรกัน กินข้าวเร็วครับ เดี่ยวผมต้องไปเรียนแล้วนะ"

"ป่วยใจ โดนปฏิเสธ"

"ใครจะกล้าปฏิเสธคุณทัพนพได้ล่ะ" คนตัวเล็กกว่าหัวเราะ "ดีกรีขนาดนี้ ใครปฏิเสธลงก็แย่แล้ว"

"คนนี่เง" จิ้มแก้มนุ่มนูนนั้นเบาๆ อย่างอดไม่ได้ ทำไม่ถึงได้นำรำน่าพิศขนาดนี้

"ข้าวผัดแฮมอยู่ในกระทะน่ะครับ ตักกินก่อนออกไปทำงานนะ"

ทัพนพอึ้งมูมปาก เหลือบตาไปทางกระทะที่ปิดฝาวางอยู่บนเตา ไม่ต้องกินข้าวสักเม็ดก็อิ่มไปหมดแล้วเนี่ย ถ้าจะหิวคงหิวอย่างอื่นมากกว่า กอดอยู่กับตัวทั้งคืนแต่ไม่ยกจะได้กิน

"วันนี้ทำงานหรือเปล่า"

"ตอนเย็นค่ายนัดเข้าไปคุยครับ น่าจะเรื่องซีรีส์ภาคต่อ"

"..." คนอายุมากกว่าถอนหายใจ กระชับเขวอีกฝ่ายแน่นขึ้นอีก

ท่าทางที่อึดอัดกับรูปลักษณ์ทำให้ออสการ์หลุดซ้ำ "ไม่มีอะไรหรอกครับ"

"รู้แหละว่าผมคิดอะไร"

"ไม่ต้องมองตากี่รู้" ออสการ์พูดไปยิ้มไปตามนิสัย ยิ้มง่ายสบายตาน่าอยู่ใกล้ นี่แหละคำอธิบายของนักแสดงหนุ่มหน้าใหม่ไฟแรงคนนี้ ที่คนเขาพูดๆ กันไม่ใช่ราคาคุยเลย

คนตัวบางกว่าหันไปมองหน้า บัดผมที่ตกลงมาเพราะไม่ได้เช็ดของคนเพิ่งตื่นนอนให้พื้นดวงตา ยิ้มหวานเสียจนคนมองต้องกลืนใจไม่ให้ขยับเข้าใกล้ แล้วบดจูบริมฝีปากส้อมลิ้นนั้นแรงๆ จนเจ้าตัวขาวอ่อน ขยับน่ารักนักล่ะ

"ไปแล้วนะครับ"

"...ครับ" ทัทพ์ถอนหายใจ "เจอกันอีกเมื่อไหร่ไม่รู้"

"ไว้ผมแวะมาหาใหม่ละ"

"ขงงานมาทำที่นี่เลยก็ได้ คีร์การ์ดออสกัก็มี"

"มาบ่อยๆ มันจะติดสังเกตนะสิครับ"

"ดีเลย"

ออสการ์ส่ายหน้า พูดจาล้อเล่นแบบนี้ตลอดเลย เคยกังวลบ้างไหมเนี่ย คนอะไร "ได้เป็นจริงจะพูดไม่ออก"

"อยากพูดไม่ออก" ทัทพ์เอ่ยเสียงแผ่ว ไล่สายตามองแกำจนถึงปากของคนตรงหน้า อยากจะจูบๆ ให้ขึ้นสีแดง ไม่รู้ว่าจะนุ่มลึกแค่ไหน นอนมอมมาหลายครั้งแล้วแต่ไม่ได้สัมผัสสักที เก่งแต่หอมนิดหอมหน้อยตรงมือตรงไหล่อยู่เนี่ย

หมดคราบแล้วเสื้อตัวใหญ่ ถอดเชิ้ตเล็ขขนาดนี้ใครรู้เข้าคงร้องไห้

"ออส"

"ครับ?"

"ตรงๆ"

ออสการ์เลิกคิ้วสูง ไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ยินถูกไหม เพราะไม่เข้าใจความหมายของคำที่อีกฝ่ายพูดมา "อะไรนะครับ"

"ตรงๆ"

"ตรงๆ เหนือครับ"

"อืม"

"คืออะไร"

"แม่บอกว่าชอบใครให้พูดตรงๆ"

ออสการ์หลุดหัวเราะ เขาอยากจะฆ่าแต่กลัวเสียมารยาท คนอย่างทัฟฟ์ เล่นอะไรแบบนี้ด้วยเหรอ มันจะชวนเครียดเกินไปแล้ว สายหน้าไปมาอย่างระอา "ไปแล้วนะครับ เดี่ยวผมสายเอา"

"โอเค" คนตัวสูงยกสองมือออกจากเอวอีกฝ่าย ถอนหายใจอย่างเสียายมองตาละห้อยจนอีกคนยืมซ้ำ ใครจะรู้ว่าคนอย่างทัฟฟ์ พิภพน่านนท์ จะทำหน้าที่เป็นด้วย เหมือนสัตว์ตัวใหญ่ๆ ที่อ่อนขอความรักจากเจ้าของ ไม่มีผิด

"ตั้งใจทำงานนะครับคุณทัฟฟ์"

"ตั้งใจเรียนครับคุณคนเก่ง"

ออสการ์พยักหน้ารับ ส่งรอยยิ้มหวานๆ เป็นเชื้อเพลิงชั้นดีของวันนี้ อีกครั้งก่อนจะผลัดตัวออกห่าง ทัฟฟ์มองคนตัวเล็กหยิบกระเป๋าแล้วเดินไปเปิดประตู หันมาโบกมือลาอีกทีแล้วหายออกจากห้อง ถอนหายใจยาว เสียายเหมือนเพิ่งตื่นจากฝันดี

เป็นฝันดีที่หลับนานเท่าไรก็รู้สึกไม่พอสักที เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เสียงโทรศัพท์ห้องดังขึ้นเรียกความสนใจจากชายหนุ่ม เจ้าตัวเล็กคว้าพลางเดินไปรับสาย

"..."

[คุณทัฟฟ์ตื่นหรือยังคะเนี่ย] เสียงผู้จัดการสาวที่เล็กไม่ต่างจากตัวตั้งขึ้น [อีกชั่วโมงหนึ่งที่จะเข้าไปรับนะคะ วันนี้ใส่ชุดขาวที่พี่เตรียมไว้ให้ในตู้ริมขวาสุดด้วยค่ะ]

"วันนี้มีอะไร"

[มีฟิงerringโฆษณาแบรนด์เสื้อผ้าตอลิบเอ็ดโมงครั้ง ถ่ายนิตยสาร

ตอนบ่ายสอง แล้วก็สัมภาษณ์เรื่องเพลงที่สถานีวิทยุ BDS ตอนห้าโมงครึ่งค่ะ] หญิงสาวพูดยาวเหมือนท่องจำ [อ้อ เลขฯ ประธานโทรมาให้คุณทัฟฟ์เข้าไปพบ หลังเสร็จงานแล้วด้วยค่ะ]

"พบเรื่อง?"

[ไม่ทราบเหมือนกันนะคะ แต่กำชับมาว่าอย่าเพิ่งต้องไป ห้ามเถลไถล]

"เรื่องอะไรก็ไม่บอก ไม่ไป เหนื่อย"

[ไม่ได้ค่ะ]

"คิดว่าเป็นประธานแล้วจะทำได้หรอ เดี่ยวบี๊ดลาออก"

[ติดสัญญาคะคุณทัฟฟ์ เสียใจด้วยนะคะ]

"จ่ายค่าฉีกสัญญาเท่าไรบอกมาเลยดีกว่า"

[เชื่อเถอะว่าคุณทัฟฟ์ไม่อยากรู้หรอกค่ะ] เซอร์รี่อ่ะเสียใจ คนในความดูแลของเธอพูดเล่นได้จริงจังเสมอ [อาหารเข้าอยากทานอะไรคะ เดี่ยวพี่ซื้อเข้าไป]

"ไม่ต้อง มีแล้ว"

[มีได้ยังไง ในตู้เย็นไม่มีอะไรนี่คะ พี่ซื้อมาแต่ของสด] แล้วอีกฝ่ายทำอาหารเสียที่ไหน แค่อุ้มมามายังซี่เกียจ เอามาขายจนแตกแคะถุงแล้วกรอกใส่ปากอยู่เลย

"ช่างเถอะน่า จะไปอาบนํ้าแล้วนะ"

[อีกชั่วโมงนั่งเจอกันค่ะ]

ทัฟฟ์วางสาย หันไปสำรวจห้องจนแน่ใจว่าไม่มีร่องรอยของคนทีเพิ่งกลับออกไป ก้าวเข้าไปยืนหน้าเตา เปิดฝาที่ครอบกระทะออกแล้วอมยิ้ม เมื่อเห็นข้าวผัดร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมฉุยน่าทาน จัดการให้เรียบร้อยก่อนเซอร์รี่จะมาดีกว่า

ซี่เกียจตอบคำถาม

เจ้าของแผ่นหลังกว้างเดินออกจากลิฟต์ ก้าวเท้าผ่านทางเดินยาวๆ ตรงไปที่ห้องประธาน ยิ้มและตอบรับรุ่นน้องที่เอ่ยทักทายระหว่างทางไปเรื่อย โดยมีผู้จัดการสาวตัวเล็กตามหลังมาไม่ห่าง

คนตัวสูงเคาะประตูสองครั้งตามมารยาทก่อนจะเปิดเข้าไปด้านในทันที ขยับคอไปมาอย่างเมื่อยล้าพลางยกแขนถอดเสื้อคลุมที่สวมอยู่พาดบ่า ยกมือไหว้ประธานบริษัทที่หมั่นแก่อีกกลับมาสบตา

ยุกรส่ายหน้าเมื่อเห็นเด็กในค้ายที่อายุน้อยกว่าเป็นรอบทวดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงข้าม รายนี้นะแสบ พูดยอะไรไม่ค่อยฟัง ทำอะไรตามใจ ข้ายังไม่เคยแสดงท่าทางกลัวเขาเหมือนเด็กคนอื่นเลยสักนิด

"เรียกผมมามีอะไรให้รับใช้ครับ"

"รออีกคนก่อน"

ทัฟฟ์เลิกคิ้ว หันไปมองหน้าผู้จัดการส่วนตัว แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าดิกทำปากพะงาบตอบว่าไม่รู้เหมือนกัน "ใครอะครับ"

"เดี๋ยวกู้"

"เซอร์ไพรส์อีกแล้ว ผมไม่ชอบเซอร์ไพรส์" คนตัวสูงว่า "ใจบาง ตกใจง่าย"

"อืม ฉันก็ไม่ชอบเซอร์ไพรส์เหมือนกัน" ยุกรหรีตา มองคนที่ใจจริงแล้วก็เอ็นดูไม่ต่างจากลูกอย่างจับผิด

"มองเงื้อมชนลูกแล้วนะ"

คนโตกว่าถอนหายใจ เล่นเข้าไป สนุกเข้าไป ไม่รู้ยี่สิบห้าหรือสิบห้า เจอกันครั้งแรกเด็กยังง่ ตอนนี่ก็ยังเด็กอย่างนั้น ถ้านิสัยโตให้เหมือนภาพลักษณ์กับเรื่องผู้หญิงหน่อยคงน่าห่วงน้อยกว่านี้

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะดังติดกันสองครั้ง เบาและสุภาพต่างจากคนที่เข้ามาแล้วไขหลังจากนั้นประตูก็เปิดออกเมื่อเจ้าของห้องเอ่ยปากอนุญาต

ทัฟฟ์เลิกคิ้วขึ้นตอนหันไปมองคนมาใหม่

พอเห็นหน้าก็รู้เลย...ว่าคิดถึงมากแค่ไหน

เพ็งเจอกันเมื่อเข้าแท๊ป

ออสการ์ไม่ปากเล็กน้อยตอนสบตาเข้ากับสมาชิกวงดนตรีชื่อดัง
พ่วงตำแหน่งนักแสดงเบอร์หนึ่งของค่าย ถูกเรียกมาพร้อมกันแบบนี้ไม่ใช่
เรื่องดีแน่เลย กลัวแล้วสิ...

"นั่งก่อนออสการ์" ยุกรเอ่ยปาก ผายมือไปที่เก้าอี้ว่าง

"สวัสดิ์ครับคุณยุกร คุณทัพ์ฟพีเซอร์รี่" คนเด็กสุดยกมือไหว้ทุกคนในห้อง
จนครบ ถึงขยับไปนั่งเก้าอี้ข้างๆ ทัพ์ฟ นี่ก็มองเขาอยู่นั่นแหละ ไม่เก็บอาการเลย

"ทัพ์ฟ" ยุกรเอ่ยปาก

"..."

"ทัพ์ฟ" เรียกซ้ำอีกครั้งเมื่อไอ้ตัวแสบมันยังสติไม่เข้าร่าง ถอนหายใจ
อย่างปลงไม่ตก "เอาตาออกจากหน้าออสการ์หันมามองฉัน"

ทัพ์ฟกลอกตาขึ้นบนก่อนจะวนไปจบลงที่ประธานบริษัท "ครับผม"

ไอ้เด็กนี่...

ออสการ์ถูปลายนิ้วตัวเองไปมา ใจเต้นตึกเมื่อคนตรงหน้าหันมามอง
ยุกรยิ้มบาง ดูหน้าก็รู้แล้วว่ากำลังกลัว "แล้วจิบละออสการ์" ตามถึง
ผู้จัดการของอีกฝ่าย

"พอดีว่าวันนี้หนึ่งมีถ้อยงานอีกครับ พีจิบเลยมาส่งผมที่หน้าบริษัท
แล้วไปที่อื่นต่อ" เพราะเพิ่งเซ็นสัญญาเข้ามาไม่นาน ออสการ์ถึงยังเป็นหนึ่ง
ในเด็กหลายคนที่มีผู้จัดการร่วมกับเด็กคนอื่น

"แล้วงานวันนี้เป็นยังไงบ้าง"

"วันนี้เรียนการแสดงครับ" ออสการ์ตอบกลับ เมื่อเห็นว่าประธานชวนคุย
ด้วยน้ำเสียงสบายๆ จากที่เครียดก็เริ่มยิ้มออก "เหนื่อยแต่สนุกมาก อาจารย์
สอนเข้าใจง่ายมากเลยครับ"

ยุกรมองรอยยิ้มของเด็กตรงหน้าแล้วก็ยิ้มตาม น่ารักผิดกับคนข้างๆ
"ตั้งใจดีแล้ว มีอะไรก็บอกจิบ"

"ขอบคุณนะครับ"

"แต่วันนี้เรียกมาคุยเรื่องอื่น" ยุกรเอ่ยปาก สายตาเปลี่ยนเป็นจริงจัง
หันไปมองหน้าทัพ์ฟ "กับออสการ์นี่ยังไง"

ทัฟฟ์เลิกคิ้ว "คำถามไม่เคยียร์ครับ ไม่เข้าใจ"

"อย่าให้ต้องถามอีกรอบ มีเธอจะไม่เข้าใจ กวนประสาทมากกว่า"

"เอ่อ..." ออสการ์เอ่ยเสียงแผ่ว หันมองสองคนเล็กๆ "คือ..."

"ออสไม่ต้อง เดี่ยวผมคุยเอง" ทัฟฟ์หันไปพูดกับน้อง อ่อนโยนจน
นำหมั่นไส้ สองมาตรฐานเห็นๆ

มาตรฐานคนทั้งโลก กับมาตรฐานออสการ์

"นี่คุณรู้ได้ไงอะครับ"

ยุกรแคนหัวเราะ ยังมีหน้ามาถามกลับอีก "เรื่องในบริษัทมีอะไรที่ฉัน
ไม่รู้บ้าง"

"พี่ยังไม่รู้เลย" คำที่ทำเอาเซอริตี้สะดุ้ง

"เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่ายุ่งกับเด็กในค่าย ที่ผ่านมามีข่าวกับนักแสดง
นักร้องที่ไหนไม่เคยว่า"

"ก็เรียกมาด่าทุกครั้งอะ" ทัฟฟ์พูดแล้วก็รีบหันไปหาคนข้างตัว "นาน
แล้วนะออส ก่อนคุยกับออสนานมาก ห้ามเข้าใจผิด"

ออสการ์แทบจะยกมือตบหน้าผากตัวเอง คนคนนี้รู้ตัวไหมเนี่ยว่า
กำลังอยู่ในสถานการณ์แบบไหน

ยุกรถอนหายใจ จะเรียกมาด่าก็ไม่เคยสำเร็จสักที "สรุปนี้คบกันอยู่ใช่ไหม"

"ยังครับ" ทัฟฟ์ว่า หยุดคิดไปนิด "ขอคบได้เลยไหม"

"ไม่ได้" ยุกรเอ่ยเสียงเข้ม "คบไม่ได้"

"เรื่องนี้ไม่มีในสัญญาของคุณยุ" ทัฟฟ์เอ่ยกลับ น้ำเสียงจริงจังขึ้นจนคน
ในห้องเริ่มหันหนึ่ง เมื่อไหร่ที่เจ้าตัวทำสายตาแบบนี้ แสดงว่าเลิกเล่นแล้ว

เจ้าของห้องเคาะนิ้วลงที่โต๊ะเป็นจังหวะ หยุดคิดก่อนพูดต่อ "จริงจัง
ใช่ไหม"

"จริงจังครับ"

ยุกรลืมหูลืมตาพูดตัวเองไปชั่วขณะเมื่อเห็นสีหน้าของเด็กแสบ "..."

สีหน้าที่จะไม่เชื่อก็คงไม่ได้

"แต่เราเคยคุยกันแล้วว่าเร็วๆ นี้ไม่อยากให้คบใคร ด้วยฐานะของเธอ"

ตอนนี้ยังไม่ควรมีข่าวเรื่องความรัก มันไม่เหมาะ"

"ก็ตอนที่คุยกันยังไม่เจอออส"

"..."

"ผมก็พยายามไม่ให้เป็นข่าวแล้วนี่ไง"

"ทัฟฟ์"

"ครับ"

"อย่าคิดว่าไม่รู้นิสัยเธอ ใจจริงสนที่ไหนถ้าจะเป็นข่าว"

"ผมเปล่าสักหน่อย"

ยูกรถอนหายใจอีกครั้ง ถึงได้บอกไว้ว่าดีที่หนึ่ง "รู้ว่าไม่แคร์ข่าวตัวเอง แต่แคร์ข่าวออสการ์หน่อย ตอนนี้ออสการ์ก็กำลังไปได้สวย ถ้ามีข่าวกับเธอ มันจะมีผลเสียเยอะ อยากให้น้องโดนรุมเหวอ"

"..."

"ถ้าไม่ยอมก็พยายามปิดให้จริงอย่างที่พูดหน่อย เข้าใจหรือเปล่า" ถ้ามั่วที่ท้ายประโยคเมื่อดาราดังคนดียงเจียบสนิท

"เข้าใจครับ"

"แล้วถ้าเชื่อฟังกันบ้าง ก็อย่าเพิ่งคบกัน"

"..."

"คุยกันไปก่อน ทำได้ไหม"

"ผม..."

"ได้ครับ" เสียงนุ่มเอ่ยแทรกขึ้นมาก่อนที่ทัฟฟ์จะทันได้พูดอะไร ออสการ์หันไปสบตากับคนข้างกายเล็กน้อยก่อนจะเบนไปมองประธานบริษัทอีกครั้ง "ทำได้ครับ" แล้วย้ำคำเดิม

"ออส"

ออสการ์มูยหน้าเมื่ออีกคนเรียกชื่อเสียงอ่อย หันไปขมวดคิ้วใส่เพื่อแสดงออกให้รู้ว่าไม่พอใจแล้ว เห็นอย่างนั้นทัฟฟ์ก็ไม่กล้าพูดอะไรอีก

ยูกรยกมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มเมื่อเห็นท่าทางของเด็กในความดูแลทั้งสองคน

นี่อาจจะเป็นครั้งแรกที่ไอ้แซบตรงหน้ามันยอมหยุดพูดทั้งที่ใจยังเถียง
ไม่หยุดแบบนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624362.html>